

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoE/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111221069
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7111221069.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členov senátu Mgr. Miloša Greguša a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárscikovej v exekučnej veci oprávneného EOS KSI Slovensko s.r.o. so sídlom v Bratislave na Pajštúnskej ulici č. 5 IČO: 35 724 803 právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Remedium Legal s.r.o. so sídlom v Bratislave na Pajštúnskej ulici č. 5 IČO: 53 255 739 proti povinnému A. B. nar. XX.XX.XXXX bývajúcim v C. D. E. F. G. XXXX/XX vedenej u súdneho exekútora Mgr. Róberta Segľu so sídlom Exekútorského úradu v Prešove na Baštovej ulici č. 44 IČO: 37 794 680 pod EX 803/2011 o vymoženie 8.934,19 Eur s príslušenstvom o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo 6.12.2022 č.k. 16Er/3660/2011-109 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvej inštancie.

N e p r i z n á v a účastníkom nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením exekúciu zastavil (I výrok) a rozhodol, že o trovách exekúcie rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia (II výrok). V odôvodnení uviedol, že zo zmluvy uzavretej medzi pôvodným oprávneným Prvou stavebnou sporiteľňou, a.s. ako „veriteľom“ a povinným ako „džníkom“ vyplýva, že právny predchodca oprávneného poskytol povinnému úver. Nakoľko povinný neuhrádzal splátky úveru riadne a včas v zmysle podmienok úverovej zmluvy, pôvodný oprávnený vyplnil zmenkovú sumu Dohody o vyplnení zmenky. Pôvodný oprávnený uplatnil voči povinnému nárok zo zabezpečenej zmenky v konaní pred Okresným súdom Bratislava V. Exekučný titul na základe ktorého sa vedie exekučné konanie je Zmenkový platobný rozkaz pod č. k. 3Zm/856/2010-14 z 5.5.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 24.5.2011. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 3Zm/856/2010 mal súd prvej inštancie preukázané, že Okresný súd Bratislava V vo veci samej rozhodol len na podklade tvrdení právneho predchodcu oprávneného v návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu a to výlučne na podklade originálu predloženej zmenky. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že sa v danom prípade jedná o vzťah spotrebiteľský. Citoval ust. § 39 ods. 4, § 57 ods. 1 písm. m), § 58 ods. 1 a § 243f ods. 1, 3 a 6 Exekučného poriadku, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 4 písm. r/, 5, § 54 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ). Uviedol, že posúdením doplnenia návrhu a predložených listín mal za nepochybné, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože jej predmetom bolo poskytnutie peňažných prostriedkov dodávateľom vo vzťahu k spotrebiteľom. Pôvodný oprávnený (Prvá stavebná sporiteľňa, a.s.) je podnikateľ a medzi predmety jeho činnosti v čase uzavretia zmluvy patrilo poskytovanie úverov spotrebiteľom. Povinný bol fyzickou osobou a nebolo preukázané, že konal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp., že by mu úver bol poskytnutý na účel zamestnania, povolania alebo podnikania. Konštatoval, že zmluvné dojednania uvedené v čl. II Zmluvy o úrokovej sadzbe mimoriadneho medziúveru 6,99 % ročne ku dňu uzatvorenia zmluvy, o vyrubení poplatku za spracovanie medziúveru vo výške 3.500,- Sk (116,18 Eur), o vyrubení poplatku za vydanie biankozmenky vo výške 500,- Sk (16,60 Eur) a o vyrubení

poplatku za vedenie úverového účtu v zmysle platného sadzobníka poplatkov, pričom prvý poplatok bol vo výške 450,-Sk (14,94 Eur) sú v rozpore s požiadavkou dobrých mravov na ujmu spotrebiteľa, nakoľko poplatkom chýba hospodárska ekvivalencia vo vzťahu veriteľ a dlžník a spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ustanovenie čl. VII. bod 6. zmluvy vychádzajúce z úpravy odstúpenia od zmluvy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku, podľa ktorej má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpeniu od zmluvy, je upravené pre povinných nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 Občianskeho zákonníka v spojení s § 54 ods. 1 a § 457 Občianskeho zákonníka. Ďalšie odchýlenie od právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku súd prvej inštancie videl v dojednaní v bode 10. čl. VII. Zmluvy, podľa ktorého v prípade odstúpenia od zmluvy sa splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky zúčtujú do jednej sumy, ktorá sa ďalej úročí v súlade s bodom 8 čl. VII zmluvy. Úroky z omeškania neprináležia aj zo zmluvných úrokov, pretože by tak išlo o nárok na príslušenstvo (úroky z omeškania) z príslušenstva (úrokov), čo je v rozpore s ust. § 121 ods. 3 OZ. Uplatnenie si príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania) z príslušenstva pohľadávky, ktorými riadne (zmluvné) úroky sú, zákon nepredpokladá (por. rozsudok NS ČR sp.zn. 35Odo/101/2002 z 24.3.2004). To znamená, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Veriteľovi preto vzniká nárok na úroky z úveru iba do dňa zosplatenia úveru, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je porušením ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie konštatoval tak, že z uvedených dôvodov obsahuje Zmluva neprijateľné podmienky, preto v danom prípade vzhladol dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Z § 243f ods. 4 Exekučného poriadku vyplýva, že dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. písm. m) sa prezumujú (predpokladajú), ak sa nepreukáže opak, pričom dôkazné bremeno preukázať neexistenciu dôvodov na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku má oprávnený. V danom prípade však podľa názoru súdu prvej inštancie oprávnený neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že nie sú dané dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku zastavil s poukazom na ustanovenie § 243f ods. 4 a 6 Exekučného poriadku.

2. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený z dôvodov, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a exekučný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil oprávnenému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Exekučný súd svojvoľne a navyše v rozpore s ust. § 391 ods. 2 CSP nerešpektoval právny názor súdu vyššej inštancie v tej istej veci a exekúciu v celom rozsahu zastavil, pričom sa žiadnym spôsobom nevysporiadal, či ním identifikované plnenie: poplatky a zmluvné úroky je možné oddeliť od zvyšku právoplatne priznanej sumy. Oprávnený v časti súdom vykonaného právneho posúdenia neprijateľnosti spracovateľského poplatku a poplatku za vedenie účtu poukázal na rozsudok NSSR z 28.2.2022 sp.zn. 7Cdo/294/2019, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. júna 2020, sp.zn. 5Cdo/42/2020, v zmysle ktorého po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Rovnaký právny názor vyjadril NSSR aj v rozhodnutiach sp.zn. 1Cdo/208/2019, 2Cdo/115/2019, 2Cdo/83/2020, 3Cdo/113/2019, 7Cdo/111/2019, 7Cdo/307/2019, 8Cdo/125/2018. Citoval ust. § 48 ods. 1, 2 OZ a namietal, že v tomto prípade si povinný a právny predchodca oprávneného dojednali možnosť odstúpenia od zmluvy v čl. VII. Rovnako si zmluvné strany dojednali, že v prípade ak dôjde k odstúpeniu od zmluvy, nedôjde k zániku zmluvy od začiatku, ale až doručením tohto odstúpenia od zmluvy druhej zmluvnej strane. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NSSR sp.zn. 1M Obdo V 2/2007 z 30.9.2009, uznesenie KS v Žiline sp.zn. 8Co/63/2022 z 30.6.2022, rozsudok KS v Bratislave sp.zn. 3Co/189/2019 z 26.10.2020. V čase vydania platobného rozkazu zmenkový súd neskúmal právny dôvod uzavretia zmenky, nakoľko záväzok zo zmenky ako abstraktného právneho úkonu bolo možné uplatniť v špeciálnom a zákonom samostatne upravenom type súdneho konania so špecifickým predmetom. Jedným z osobitných znakov uvedeného konania bol dôsledne uplatnený koncentračný princíp, ktorý sa prejavoval v tom, že určité procesné úkony bolo možné účinne urobiť len vo vymedzenom procesnom štádiu. Postačujúcou podmienkou pre jeho vydanie bolo podľa § 175 ods. 1 OSP okrem návrhu predloženie prvopisu zmenky, o pravosti ktorej niet dôvodu pochybovať a prípadne ďalších listín potrebných na uplatnenie práva (napr. dohody o vyplňovacom práve k blankozmenke). Zmenkový súd pred vydaním zmenkového platobného rozkazu skúmal výlučne,

či uplatňované právo zo zmenky skutočne vyplýva a či zmenka má minimum formálnych náležitostí vyžadovaných zákonom. Ak boli uvedené predpoklady splnené, zmenkový súd zmenkový platobný rozkaz bez ďalšieho skúmania skutkového stavu vydal. Vzhľadom k uvedenému je logické, že sa zmenkový súd nezaoberal spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou medzi oprávneným a povinným, keďže zmenkový platobný rozkaz bol vydaný dňa 5.5.2011, čiže v čase, kedy takýto postup súdu žiadny právny predpis nenariaďoval, práve naopak, umožňoval vydanie riadneho a najmä rovnocenného exekučného titulu bez potreby preukazovania kauzálnych predpokladov. Zákonodarcovi muselo byť v čase prijatia novely, ktorou sa menilo predmetné zákonné ustanovenie zrejme, že podmienka skúmania vlastného vzťahu medzi oprávneným a povinným ani nemohla byť v čase priznania nárokov zo zmenky zmenkovým súdom splnená, a preto takéto ustanovenie nemá a nemôže mať oporu v platnom právnom poriadku. Mal za to, že takýto výklad a aplikácia zákona je v značnom rozpore so základnými zásadami a princípmi civilného konania. Poukázal na odlišné stanovisko sudcu Milana L'alíka k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1. ÚS 547/2012. Vyslovil názor, že namietaným postupom a rozhodnutím súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu a k porušeniu princípov právnej istoty, čím mu bolo znemožnené efektívne uspokojenie jeho pohľadávky v exekučnom konaní, ktoré prebieha na podklade právom uznaného exekučného titulu. Poukázal na to, že pokiaľ mal exekučný súd za to, že určité zmluvné dojednanie predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, tak mal zastaviť exekúciu v tejto časti neprijateľnej zmluvnej podmienky a nie zastaviť exekúciu v celom rozsahu bez ohľadu na skutočnosť, že uplatnený nárok predstavuje už právoplatne priznané právo. V tejto súvislosti zároveň poukázal na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v Náleze z 20.9.2020 sp.zn. II. ÚS 299/2019, podľa ktorého ust. § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku nie je možné vykladať mechanicky tak, že pokiaľ vo veci konajúci súd identifikoval neprijateľnú podmienku, tak automaticky zastaví exekúciu v celom rozsahu, pretože pokiaľ neprijateľnú podmienku je možné kvantifikovať, t.j. oddeliť od ostatných nárokov zo zmenky uplatňovaných na základe exekučného titulu v exekúcii, je potrebné v záujme spravodlivého posúdenia veci nepripustiť exekúciu len v tej časti nároku uplatneného zo zmenky, ktorá má svoj pôvod (základ) v neprijateľnej zmluvnej podmienke. Typicky tomu tak bude pri zmluvných podmienkach, ktoré zakladajú povinnosť platiť určitý poplatok, úrok, sankciu a podobne. Exekučný súd zastavil exekúciu v celom rozsahu v rozpore s uvedeným záverom ústavného súdu, zákonom ako aj v rozpore so základným právom oprávneného na súdnu ochranu. Poukázal na judikatúru súdov. Žiadal zrušiť napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, resp. napadnuté uznesenie zmeniť tak, že súd rozhodne o pokračovaní v exekúcii a priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie podal oprávnený v zákonnej lehote, preskúmal uznesenie podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce, a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci sa exekučné konanie začalo dňa 1.8.2011, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie. Od 1.4.2017 je účinná novela Exekučného poriadku, ktorá v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 vete prvej zakotvila, že ak tento zákon v §243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Na dané exekučné konanie je preto potrebné aplikovať ustanovenia Exekučného poriadku účinné do 31.3.2017.

6. Podľa § 9a Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 23. decembra 2015, v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

9. Podľa § 243f ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 23. decembra 2015, ak sa v konaniach podľa odseku 1 nepreukáže opak, platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/.

10. Podľa § 243f ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom od 23. decembra 2015, ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie doplní v lehote podľa odseku 1, súd preskúma, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/, a ak exekúciu nezastaví, rozhodne o pokračovaní exekúcie.

11. Oprávnený, ktorý v exekučnom konaní vymáha nárok zo zmenky na základe vykonateľného exekučného titulu od povinného ako fyzickej osoby, bol po účinnosti novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 438/2015 Z. z. povinný do 30 dní doplniť návrh na vykonanie exekúcie o opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú jeho vlastného vzťahu (prípadne vzťahu právneho predchodcu) s povinným, ako aj priložiť dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú. Ak si oprávnený túto zákonnú povinnosť splnil, je povinnosťou exekučného súdu preskúmať, či je alebo nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku.

12. Podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku účinného do 31.3.2017 exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na 1. neprijateľné zmluvné podmienky, 2. obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo 3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

13. Povinnosťou exekučného súdu je z oprávneným predloženého doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie preskúmať, či: a) vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, a b) či spotrebiteľská zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré súd v základnom konaní neprihliadal, alebo súd v základnom konaní neprihliadal na zákonné obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky v spotrebiteľských vzťahoch, alebo plnenie priznané zo zmenky je v rozpore s dobrými mravmi alebo so zákonom.

14. Je možné súhlasiť s oprávneným, že v čase vydania exekučného titulu (zmenkového platobného rozkazu) žiaden právny predpis neukladal súdom vydávajúcim zmenkové platobné rozkazy prihliadať na tieto okolnosti.

15. Novelizáciou Exekučného poriadku zákonom č. 438/2015 Z. z. sa však zákonodarca rozhodol prelomiť materiálnu právoplatnosť rozhodnutí vydaných v konaniach, v ktorých sa uplatňoval nárok zo zmenky, vrátane zmenkových platobných rozkazov a stanoviť právnu domnienku - hoci vyvrátiteľnú (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku) - že pri rozhodnutiach vydaných v takýchto konaniach sú dané dôvody na zastavenie exekúcie (§ 243f ods. 4 Exekučného poriadku), pričom dôkaz o opaku (teda o tom, že v konaní bolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie použitia zmenky alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom), by musel vychádzať z listín predložených oprávneným.

16. V danom prípade súd prvej inštancie v súlade s § 243f ods. 6 Exekučného poriadku dostatočne preskúmal na základe listín predložených oprávneným, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie, a keďže zistil, že domnienka podľa § 243f ods. 4 Exekučného poriadku nebola vyvrátená (nebol preukázaný opak), exekúciu zastavil.

17. V zmysle čl. VII. bod 10. zmluvy v prípade odstúpenia od zmluvy sa splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky zúčtujú do jednej sumy, ktorá sa ďalej úročí v súlade s bodom 8. čl. VII zmluvy. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že čl. VII. bod 10. zmluvy sa v neprospech povinného odchyľuje od právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku. Úroky z omeškania neprináležia aj zo zmluvných úrokov, pretože by tak išlo o nárok na príslušenstvo (úroky z omeškania) z príslušenstva (úrokov), čo je v rozpore s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a v právnej teórii sa takýto postup označuje ako tzv. anatocizmus. Uplatnenie si príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania) z príslušenstva pohľadávky, ktorými riadne (zmluvné) úroky sú, zákon nepredpokladá (porov. rozsudok NS ČR sp.zn. 35Odo/101/2002 z 24.3.2004). Odvolací súd sa z dôvodu hospodárnosti nevyjadroval osobitne ku každej zmluvnej podmienke, ktorej neprijateľnosť konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

18. Odvolaní odvolací súd poznamenáva, že oprávnená, ako to vyplýva z príslušného spisového materiálu, si nespĺnila zákonom stanovenú povinnosť a návrh na vykonanie exekúcie o rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným nedoplnila v zákonnej lehote. V predmetnej veci je tak daný dôvod na zastavenie exekúcie v zmysle ust. § 243f ods. 5 Exekučného poriadku.

19. Dňa 23.12.2015 nadobudol účinnosť zákon č. 438/2015 Z. z., ktorým došlo k novelizácii Exekučného poriadku, okrem iného doplnením ustanovení § 39 ods.4, § 57 ods. 1 písm. m) a § 243f, ktorý predstavuje prechodné ustanovenia k úpravám účinným dňom vyhlásenia vyššie citovanej novely. V zmysle citovaných ustanovení bola oprávnenej uložená povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku do 30 dní odo dňa účinnosti zákona (vyššie citovanej novely) v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku. Citované ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku touto povinnosťou teda zaťažuje oprávnenú v tých konaniach, ktoré sú vykonávané na podklade exekučného titulu, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnej, ktorá je fyzickou osobou.

20. Odvolací súd poukazuje na nedodržanie lehoty na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Odvolací súd zdôrazňuje, že nemožno považovať podanie oprávnenej, ktoré bolo exekučnému súdu doručené dňa 25.1.2016, ako doplnené včas. Zákon č. 438/2015 Z. z., ktorým došlo k novelizovaniu Exekučného poriadku, bol schválený dňa 15.12.2015 a vyhlásený dňa 23.12.2015. Účinnosť nadobudol dňom vyhlásenia, teda dňa 23.12.2015. Evidentne tak oprávnená bola povinná doplniť návrh na vykonanie exekúcie do 30 dní počítaných od 23.12.2015, teda najneskôr do 22.1.2016. Oprávnená takéto podanie v zákonom ustanovenej lehote neurobila, ale exekučnému súdu ho doručila prostredníctvom právneho zástupcu až 25.1.2016. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. III. ÚS 111/2020 z 2. apríla 2020 poukázal na svoju skoršiu judikatúru k problematike posúdenia včasnosti doplnenia návrhu na začatie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 39 ods. 4 Exekučného poriadku a následné zastavenie exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku pod sp. zn. III. ÚS 415/2018, III. ÚS 752/2016, III. ÚS 564/2016, II. ÚS 615/2016, II. ÚS 774/2016 a vyslovil, že nie je dôvod na odklon od záverov vyjadrených v týchto rozhodnutiach. Za ústavne akceptovateľný spôsob rozhodnutia súdu podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku ústavný súd označil, že ak oprávnený doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku nedoručil v ustanovenej lehote exekučnému súdu, exekúcia sa podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku zastaví.

21. V tomto smere odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 752/2016 zo dňa 8.11.2016, v ktorom Ústavný súd zaujal stanovisko, že hoci znenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), je možné vyvodiť ten právny záver, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor [§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku (pozri napr. aj II. ÚS 615/2016, III. ÚS 564/2016)].

22. Aj preto bolo vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotnej oprávnenej, k predmetu činnosti ktorej patrí aj vymáhanie pohľadávok (vo väčšom rozsahu), aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci uskutočnila a doručila v zákonnej lehote príslušnému exekučnému súdu. V nadväznosti na uvedené ústavný súd tiež poukázal na to, že právne dôsledky, ktoré vyplývajú z rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie bez preskúmania doplnenia návrhu, ktorý vyhodnotí ako podaný oneskorene, zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie, ku ktorým dospel.

23. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd zastáva názor, že v predmetnej veci bol daný dôvod na zastavenie exekúcie aj v zmysle § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, teda bez preskúmania danej veci, keď si oprávnená nespĺnila svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu jej z § 243f ods. 1 Exekučného

poriadku. Exekučný súd zastavil exekúciu s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, čo však nespôsobuje vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ktoré je vo výroku vecne správne.

24. Vzhľadom na všetky uvádzané dôvody, odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v zmysle § 387 ods. 2 CSP, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože oprávnený nebol v odvolacom konaní úspešný a povinnému preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (ust. § 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (ust. § 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (ust. § 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (ust. § 428 CSP).